

epokegørende Skrift om Helvede og Helvedstraffene? Tænk, der har nu vi kristne i nitten Aarhundreder gaaet og haaret paa Angsten for den evige Forstødelse fra Guds Aasyn. Som en knugende Mare har Forestillingen om Fordømmelsens Gru hvilet over Menneskenes Sind, . . . og nu kommer velagtede Pastor Magensen eller en tysk Professor, eller hvem det nu oprindeligt er, og beviser os saa klart, som to og to er fire, at det hele beroer paa en Misforstaaelse, en forkert Opfattelse af et Ord i Grundteksten, en beklagelig Oversætterfejl, som først nu har faaet sit Notabene. Er det dog ikke en skrækkelig, en næsten oprørende Tanke! Der har hin gamle fromme Eneboer siddet og oversat i sit Ansigts Sved og været paapassende og nøjeregnende med hver Stavelse . . . indtil han er kommen til det fatale Ord. Her har han et Øjeblik rent ud sagt sjusket. Maaske er han bleven forstyrret, en Ven er kommen ind for at spørge til hans Befindende, eller en Flue har sat sig paa hans Næse . . . og vips er det skæbnesvangre Ord sluppet ned paa Papiret. Og Vorherre, som dog kort forinden havde sendt sin enbaarne Søn herved til os og ladet ham lide og korsfæste for at tænde Sandhedens Lys for Menneskene . . . Vorherre har i sin Himmel rolig været Vidne til, at vi paa Grund af denne lille Oversætter-Unøjagtighed igen styrtedes ned i en totusindaarig Vankundighed. Sandelig, det gamle Ord har Ret: Liden Tue kan vælte stort Læs! . . . Men kære! De staar med Stok i Haand," afbrød han sig selv, da Emanuel stadig intet svarede. „Jeg opholder Dem dog vel ikke? De stod maaske i Begreb med at gaa ud?"

„Jeg nægter ikke," svarede Emanuel. „Jeg havde tænkt at spasere — —."

„Godt! Saa tillader jeg mig at følge Dem et Stykke paa Vej. Jeg kan vist have godt af en lille